

י"ט אייר	כניסת שבת	יציאת שבת
ה'תשפ"ה	18:50	20:09
ירושלים	19:12	20:12
ת"א	19:03	20:13
חיפה	19:10	20:10
באר שבע		

אילו של יצהק

פרשת "אמר"

פרשת "אמר" פותחת בדיני הכהונה, ובהגבלות המוטלות על הכהנים מחמת קדושתם: **"וַיֹּאמֶר ה' אֶל-מֹשֶׁה, אֲמַר אֶל-הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן; וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם, לִפְנֵי לֹא-יִטְמָא בְּעִמּוּ. כִּי, אִם-לְשָׂאֵרוֹ, הַקֶּרֶב, אֲלֵיוֹ: לֵאמֹו וּלְאִבּוֹ, וּלְבָנוֹ וּלְבִתּוֹ וּלְאִחּוֹ."** (כ"א, א'-ב')

כלומר: אף על פי שמצווה על כל אדם ללוות את המת ולהובילו לקבורה, לכהן אסור להיות במקום שבו הוא עלול להיטמא ממת, לגעת במת או לשהות עמו תחת קורת גג אחת, מלבד לשבעת קרוביו - אב, אם, בן, בת, אח, אחות, אישה. ויש לשאול: מהי אותה מעלה שנתנה לכהנים, שאינם רשאים להיטמא למת?

כותב הרב חיים אפרים זייציק זצ"ל בספרו **אור חדש**, כי במצוות ה' להתקרב אל המת ולהיטמא ממנו, יש מטרה להניא את האדם מדמיונו כי לעולם יהיה בריא ושלם, ומתוך כך, הוא מתרשל בעבודת ה'.

בבוא האדם במגע קרוב עם המת, הוא רואה לנגד עיניו את קרובו שהיה פעיל חרוץ ונמרץ עד לאחרונה, והנה כעת הוא מוטל על מיטתו ללא תנועה, ואת כל יגיעו ועמלו הוא משאיר לאחרים, על כורחו הוא מופרד לעולם מתאוות החיים, וכל שנותר לו הוא רק רכושו הרוחני.

חשבון נפש זה שיעשה האדם בעת קרבתו אל הנפטר אמור ליישר את דרכיו ולגרום לו להרהר בתשובה, לשפר את מעשיו, ולהשקיע יותר במצוות ובעניינים רוחניים, כמו שאומר **קהלת** (ז ב): **"טוֹב לָלֶכֶת אֶל בֵּית אָבִל מִלָּקֶת אֶל בֵּית מִשְׁתֶּה בְּאֶשֶׁר הוּא סוֹף כָּל הָאָדָם וְהָחַי יָתֵן אֶל לִבּוֹ."**

אולם, צורך זה קיים רק אצל אנשים הזקוקים לחיזוקים חיצוניים, חיזוקים שבלעדיהם היו שוקעים בטרדות הזמן ולא היו מתפנים לעשות חשבון נפש עם עצמם. לא כן הוא בן עליה, המ עורר את עצמו תמיד, ואינו ממתין לחיזוקים חיצוניים כדי להזכיר לעצמו כי חיי האדם בעולם הזה הינם זמניים בלבד ומסתיימים בסופו של דבר. אדם כזה אינו זקוק להימצא בקרבת הנפטרים כדי להתעורר, לפי שכבר קנה בעצמו את תחושת הארעיות בעולם הזה.

מסופר על **רבי ישראל סלנטר** שראה בלילה מאוחר איזה בית שעדיין יש בו אור בשעה מאוחרת, נגש ודפק בדלת, פתח לו בעל הבית את הדלת, שאלו רבי ישראל במה אתה עוסק בשעה כזו מאוחרת, ענה לו אני סנדלר מתקן מנעלים, הוסיף לשאול עד מתי אתה מתכוון להמשיך בעבודה זו, ענה לו הסנדלר **"כל זמן שהנר דולק אפשר עוד לתקן"**. מיד למד רבי ישראל את אחד מיסודות המוסר שאדם צריך לשנן לעצמו. כל זמן שאדם חי הוא יכול לתקן וצריך לתקן, כי הנר דולק ואפשר לתקן. זה תפקידו של האדם לתקן ולצרף את המעשים, כי האדם נברא כחומר גלם ככתוב בפסוק **"עיר פרא אדם כי יולד"**, וכל תפקידו לשפר את מעשיו, והתיקון מתחיל בברית מילה שיש בה תיקון הגוף.

תורה ושואל **הסבא מקלם זצ"ל**: מדוע אין אור האמונה מתחזק בכל אדם בעוז ובתעצומות? הרי אדם הרואה בנין מפואר חושב מיד: מי בנה ארמון זה? ואנחנו רואים עולם גדול, מלא נפלאות, מלא חכמה, מלא גבורה והשגחה פרטית שאין כמוה - הרי טבעי הוא שנחפש את כל הדרכים שיובילו אותנו להתקרב אל מי שברא אותנו ולמצוא חן בעיניו! התשובה היא אחת - בלבול הדעת! אדם שמחשבתו מופרעת ומוסחת אינו נוהג כפי שמורה ההיגיון, כי הוא מבולבל ואינו ממוקד. ומה מבלבל אותו? המולת החיים וחיי השעה! רצונות שונים מתרוצצים בקרב האדם ומושכים אותו לכיוונים שונים, ובאין מנוחה אין הוא מסיק את המתבקש ואין הוא פועל לפי המסקנות המתבקשות.

רבי ראובן גרוזובסקי זצ"ל מוסיף ומסביר, כי שורש הדברים נובע ממרידה ופריקת עול - אין כאן רק כמיהה להנאה רגעית, אלא שאיפה למרוד בכל מוסכמות ולפרוק כל עול, אפילו המוסכמה היא חיובית וחיונית ואפילו העול הוא מהנה ומביא תועלת.

אמרו חז"ל **בבא בתרא**, טז א: **"ברא הקב"ה יצר הרע, ברא לו תורה תבלין"**. רש"י הקדוש מבאר, שבכח התורה לבטל מליבו של אדם כל רצון לחטא ועוון, ולפיכך, דרך אחת היא ההתמודדות עם בלבול הדעת ופריקת העול: קבלת עול מלכות שמיים, וקביעת עיתים לתורה.

בהמשך הפרשה, מפרטת התורה דינים שונים בקורבנות, ובניהם, מצווה אותנו הקב"ה בפרשתנו:

"וְכִי-תִזְבְּחוּ זֶבֶח-תּוֹדָה, לַה'--לִרְצֹנְכֶם, תִּזְבְּחוּ." (כ"ב, כ"ט)

אומר המדרש (ויקרא רבה פרשה כ"ז, י"ב): **"לעתיד לבא כל הקרבנות בטלין וקרבת תודה אינה בטלה לעולם"**. ומדוע באמת דווקא קרבן התודה לא יבוטל?

מבחן האמונה של האדם נמדד בהודאה.

בשעת צרה כולם מתפללים לה'. כל אחד שיש בו קצת אמונה יודע לפנות לה'. אבל בשעת שלוה, כשהכל טוב לו, לייחס את זה לה' - זו האמונה האמיתית. זהו **"זֶבֶח תּוֹדָה יִכְבְּדֻנִּי"** (תהילים נ, כג).

שימת לב היא סיבה להמשיך הטובה.

כשאנחנו שמים לב לטובות ה', היא סיבה להמשיך את הטובה (חובת הלבבות עבודת האלוקים ג) כפי שאמר רבינו הגאון רבי עקיבא איגר כשהוזמן על ידי מלך פרוסיה לאחר שניצח במלחמה וביקשו לדרוש במסיבת הניצחון, ובתוך דבריו אמר: **"כשם שהמטיב לחברו, אם המקבל מכיר בטובתו - הדבר גורם לנותן שיחזור ויטיב, אך אם אינו נותן תודה - גורם בזה שימנע טובתו מכאן ולהבא, כמו כן אם אנחנו מכירים בטובת ה' יתברך עלינו ומודים ומברכים אותו, זה גורם שיוסיף ה' להטיב עמנו. אבל אם אנחנו כפויי טובה חלילה מבלי לברך ולהלל לה', זה גורם שימנע ה' הטוב מאיתנו ולא יוסיף הראותינו נפלאותיו וישועותיו עמנו."**

וזה פירוש הכתוב **"זֶבֶח תּוֹדָה יִכְבְּדֻנִּי וְשֵׁם דְּרֹךְ אֲרָאֵנוּ בְּיָשֶׁע אֱלֹהִים"**. שבזביחת התודה הוא שם דרך שאחזור עוד ואראנו בישיע אלוקים. ולזה כיוונו חז"ל (ברכות לה) **"כל הנהנה מהעוה"ז בלא ברכה כאילו גוזל לקב"ה וכנסת ישראל - אם הוא כפוי טובה ונהנה בלא ברכה גוזל לקב"ה במה שהיה מוטל עליו החיוב לברכו, ומתוך כך גם גוזל מכנסת ישראל שמונע ההשפעה וההטבה לעולם וכולם מפסידים על ידו"**.

"וְלֹא תַחֲלֹו אֶת-שֵׁם קִדְשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי ה' מְקַדְשְׁכֶם" (כ"ב, ל"ב)

אמר **רבנו בחיי זיע"א**: עוון חילול ה' הוא העוון החמור ביותר, ואמרו עליו חז"ל, שאין כוח ביום הכיפורים לכפר עליו, ולא בתשובה ולא במירוק הייסורים, אלא אך ורק במיתה, חלילה. אבל מצינו תקנה לעוון חילול ה' וזה **בקידוש ה'**, ואין הכוונה שימות על קידוש ה' חלילה, אלא שיחיה ויקדש שם שמים בהנהגתו ובהליכותיו, וזה שנאמר כאן בפסוק, **"וְלֹא תַחֲלֹו אֶת-שֵׁם קִדְשִׁי"**, ואם חלילה נכשלתם וכן חיללתם, מה תקנתכם? **"וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"** - בקידוש השם!

לפני מספר שנים היתה מפולת כלכלית בעולם. יהודי, גביר גדול, עמד לפני קריסה מוחלטת של כל עסקיו, שתביא אותו לפשיטת רגל מוחלטת. הוא נשא כפיו לשמים ואמר: **"ריבונו של עולם! מה אעשה? מאין יבוא עזרי?"** הוא ניגש לאחד מגדולי ישראל בארצות הברית ואמר לו: **"ב"ה זכיתי עד עתה להיות תומך תורה. אני מבקש מהרב שייתן לי עצה, מה יציל אותי מקריסה כלכלית?"**

"קבל על עצמך, יהיה מה שיהיה, להתפלל תמיד במניין", השיב לו הרב. **"זה פשוט בלתי אפשרי עבורי"**, אמר הגביר. **"אני כל היום בטיסות, מסתובב בכל מדינות העולם. זה מאד מסובך עבורי לתפוס תמיד מניין. אני מוכן להשתדל, אבל לא לקבל על עצמי התחייבות..."**

"אם רק תשתדל להתפלל במניין - גם הקב"ה רק ישתדל לעזור לך... אם תקבל על עצמך, ויהי מה - הקב"ה גם יקבל על עצמו לעזור לך, ויהי מה". **"אני מקבל על עצמי"**, החליט הגביר.

כבר בשבוע הראשון קרתה לו תקלה. היתה לו טיסה שהיה חייב להספיק אותה, ובשל כך לא יכול היה להתפלל במניין. הוא בא לרב וסיפר לו בשיברון לב על התקלה, והרב השיב לו: **"אל תתיאש! אדרבה, אם כבר בשבוע הראשון יצר הרע נלחם בך - סימן שהקבלה שלך היא קבלה טובה"**. היהודי התעודד וחזק בלבו את הקבלה: **"אני מתפלל במניין ויהי מה! במסירות נפש אקפיד על שמירתה"**.

עברו שלוש שנים, והבן אדם התעשר עושר אגדי. הוא סיפר שארבעים וחמש פעמים היה עליו לשנות, או לבטל, טיסות בשביל שיהיה לו מנין. היה עליו תמיד **"להחזיק ראש"** ולחשבן את השעות, באיזה מקום ובאיזה שעה הוא יימצא כדי לתפוס מניין.

עוד סיפר, ששלוש פעמים הוא עמד לטוס כדי לחתום על עסקאות גדולות, אך נאלץ לבטל את הטיסה בגלל המניין, והפסיד את העסקאות. בתחילה היה נראה לו, כך סיפר, שזה הפסד גדול, אך בסוף התברר לו שזה שקפץ על העסקה במקומו - נפל. התברר לו שמה שהוא שמר על המניין, ולא הלך לעשות את העסקה - זה מה שהציל אותו.

פעם אחת, סיפר, הוא טס במטוס בארצות הברית. מזג האוויר היה סוער במיוחד, ירד שלג כבד, וקור עז שרר ברחובות. המטוס היה אמור לנחות לפני השקיעה, ומה יהיה עם תפילת מנחה? במטוס היו רק שלושה יהודים.

הוא יצר קשר עם מנהל אחת הישיבות שהוא תומך בה, וביקש: "תגיע, אתה עם עוד שמונה אברכים, לנמל התעופה. אני נוחת לפני השקיעה ורוצה להתפלל אתכם במניין. בתמורה לכך אני תורם לישיבה אלפיים דולר, ולכל אברך שמגיע מאה דולר". תפילת מנחה במניין – עולה לו ביוקר... מנהל הישיבה התחייב שבעז"ה הם יגיעו.

לפתע הוא שמע את הקברניט מכריז ברמקול: "עקב מזג האוויר הסוער אין נחיתות באותה מדינה. נאלץ לנחות במדינה אחרת". שוד ושבר! שם אין בכלל יהודים. "ריבוננו של עולם! במשך שנתיים אני מבטל טיסות כדי להתפלל במניין. גם עכשיו ניסיתי לארגן מניין ובי"ה הצלחתי. אך מה לעשות ששינוי את מקום הנחיתה? תעזור לי להתפלל מנחה במניין.

הוא ישב וקרא תהילים, וכעבור חצי שעה הוא שומע את הקברניט מכריז: "זה עתה אישרו לנחות במדינה המתוכננת". הוא אמר: נס שלא הודעתי למנהל הישיבה לבטל את המניין...

כשנחת, חיפש את הבחורים – אין אף אחד... המנהל הודיע לו: עקב השלג הכבד – לא הייתה לנו כל אפשרות לבוא...

הוא הזדעק: "אינך מבין איזה מאמצים עשיתי כדי להגיע לנמל התעופה להתפלל במניין, בסוף אתם לא מגיעים. מה יהיה?"

כעבור דקות ספורות הוא רואה עוד מטוס שנחת. היו אלו שני המטוסים היחידים שנחתו. מהמטוס השני יצאה קבוצה שלמה של חסידים, שהכריזו: "מנחה! מנחה!..." ובי"ה הצטרף איתם למניין.

(נאה דורש – באדיבות הרב יעקב ישראל פוזן שליט"א)

אם כל הליכותיו של אדם הן של צדק, יושר, אהבה וענווה, עד שכל רואיו ישתבחו בו וישתוקקו ללכת באורחותיו מפני שהוא משמש להם מופת חי של עבד ה', "הרי זה קידש את ה'", באשר הוא מגדל אור לכל מבקשי נתיב במים העזים של החיים.

מצות קידוש השם היא מהמצוות החשובות והיסודיות ביותר, ויש לה בתקופתנו חשיבות רבה, במיוחד כשחלקים לא מבוטלים בחברה הישראלית עומדים בפני אובדן דרך, מגששים באפליה ומבקשים תשובה יהודית למסגרת החיים שלהם.

מחציתה השנייה של פרשת השבוע, היא פרשת המועדים, המהווה כמקור להלכות שלוש הרגלים, ראש השנה ויום הכיפורים.

לאחר הצגת חג המצות והצינוי הבא בעקבותיו אודות מנחת העומר, מובאת מצוות ספירת העומר אותה אנו מבצעים בימים אלו:

"וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הַבִּיאְכֶם אֶת-עֹמֶר הַתְּנוּפָה שִׁבְעַת שָׁבָּעוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה." (כ"ג, ט"ו)

לאחר מאות שנות סבל, יצאו בני ישראל בפסח ממצרים. המון העבדים שיצאו, לא היה ביכולתם לקבל את התורה. תחילה היה צורך לשנות את האווירה, ליצור את האטמוספירה הרוחנית הראויה, ולשנות את סולם העדיפויות. העם זקוק היה לפסק זמן כדי להתכונן כראוי למפגש עם האלוקים. תקופה זו – ארבעים ותשעה ימי הספירה, סיפקו לו הזדמנות להיערכות נפשית בצורה הדרגתית ויסודית לקראת המאורע הגדול.

גם בימינו, ימי ספירת העומר מהווים ימי הכנה לקראת חג מתן תורה. את ספירת העומר אנו מתחילים לספור מיד למחרת יום טוב ראשון של פסח, והיא נמשכת שבעה שבועות עד לחג השבועות, חג מתן תורה.

אומרת התורה הקדושה: "מִקְהַל חֶרֶם, בְּקִמָּה, תַּחַל לִסְפֹּר, שִׁבְעָה שָׁבָּעוֹת." (דברים ט"ו, ט') ומראים על דרך הרמז דבר נפלא:

הגימטריא של: **"שבעה שבועות"** היא 1155 ולאחר שבעת השבועות של התעלות רוחנית גבוהה, אנו זוכים ל**תריג מצוות** שהגימטריא שלו היא בדיוק 1155

מספר יקוטיאל יהודה גנזל: פלא נחזה במצוות ספירת העומר המופיעה בפרשתנו ואותה אנו מקיימים בימים אלו; כמעט בכל מנין יהודי, בסיומה של תפילת ערבית, הופך לפתע בית המדרש למרקחה סוערת, המתפללים מתלהבים וממתענעים בחזקתה וספירת העומר – עם הילשם ייחודי או ההנני מוכן ומזומן, והריבוננו של עולם! שחרר, נאמרת מתוך התלהבות ורשפי אש. לא אחת אני שואל את עצמי: מה זכתה מצוות 'ספירת העומר'? מה מביא לכך שהמוני ישראל מתלהבים כל-כך במצוה זו עוד יותר ממצוות אחרות!! ואת התשובה לכך שמעתי מפיו של חסיד צעיר ובוהר במיוחד:

"שמת לב מה אנשים עושים כשמכשיר חשמלי כלשהו תקול מעט ולא עובד כראוי?", הוא שאל, והשיב: "הם נמנעים את המכשיר, ונותנים בו כמה חבטות עדינות, ולפעמים הדבר עוזר (אולי רק פסיכולוגית) והמכשיר מתחיל לתת את אותותיו. מבצעים ניעור רציני וחיבורי החשמל והאותות הפנימיים חוזרים לתת כוח כבראשונה. ניעור רציני – שמוליד פירות.

זה בדיוק מה שקורה בעת ספירת העומר. הלא מצוות ספירת העומר כלולה מתיקון המידות. כל אחד מאיתנו כלול ממידות עליונות אשר לא תמיד מנוצלות על ידינו לטובה, צינורות קדושים אשר יש בהם סתימה, חיבורים שמתרופפים (מוכר לכם הנוסח 'אשר פגמתי בספירה')? וכשמגיעים לספירת העומר, הנשמה תופסת את הגוף והנפש כאחד, ומנערת אותם ניעור עז, ניעור של התלהבות ורשפי אש. והניעור הזה עובד. הוא מחזיר לתחיה את המערכת! וזו העבודה שלנו בימים אלה: לקיים מנהג 'נטחן לאחר הפסח', לטחון עד דק את המידות הרעות. להשריש אותן מקרבנו, ולהוסיף לקיים בהידור 'נאפה לאחר הפסח', לאפות את עצמנו מחדש בבניה מחודשת!

פרשתנו מסתיימת בדין המקלל וחוטאים אחרים:

"וַיִּדְבֹר ה' אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר. הוֹצֵא אֶת-הַמִּקְלָל, אֶל-מַחוּץ לַמַּחֲנֶה, וְסִמְכוּ כָל-הַשְּׂמֵעִים אֶת-יְדֵיהֶם, עַל-רָאשֵׁי; וְרָגְמוּ אוֹתוֹ, כָּל-הָעֵדָה. וְאֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, תִּדְבֹר לֵאמֹר: אִישׁ אִישׁ כִּי-יִקְלָל אֶלְקָיו, וְנָשָׂא חֲטָאוֹ. וְנִקְבַּשׁ-שֵׁם ה' מוֹת יוֹמָת, כָּרְגֻמוֹ בּוֹ כָל-הָעֵדָה: כֹּה־רָחֹץ--בְּקִבּוֹ-שֵׁם, יוֹמֶת. וְאִישׁ, כִּי יִכּוּה כָל-נֶפֶשׁ אָדָם--מוֹת, יוֹמֶת. וּמִכָּה נֶפֶשׁ-בְּהֵמָה, יִשְׁלַמְנָהּ--נֶפֶשׁ, תַּחַת נֶפֶשׁ. וְאִישׁ, כִּי יִתֵּן מוֹם בְּעֵמִיתוֹ--בְּאִשׁוֹ עֵשָׂה, כִּן יַעֲשֶׂה לוֹ. שָׂבֵר, תַּחַת שָׂבֵר, עֵין תַּחַת עֵין, שֵׁן תַּחַת שֵׁן--בְּאִשׁוֹ יִתֵּן מוֹם בְּאָדָם, כִּן יִתֵּן בּוֹ. וּמִכָּה בְּהֵמָה, יִשְׁלַמְנָהּ; וּמִכָּה אָדָם, יוֹמֶת. מִשְׁפָּט אֶחָד יִהְיֶה לָכֶם, כֹּה־רָחֹץ יִהְיֶה: כִּי אִנִּי ה', אֱלֹהֵיכֶם. וַיִּדְבֹר מֹשֶׁה, אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וַיּוֹצִיאוּ אֶת-הַמִּקְלָל אֶל-מַחוּץ לַמַּחֲנֶה, וַיִּרְגְּמוּ אוֹתוֹ אֶבֶן; וּבְנֵי-יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ, בְּאִשְׁרֵי צִוָּה ה' אֶת-מֹשֶׁה." (כד, יג - טז)

כל הלומד פרשה זו יתמה; הרי התורה מביאה כאן מעשה שאירע עם בן האשה הישראלית, שנקב שם השם וגידף, והניחוהו במשמר עד שיתברר דינו, ואח"כ היה דבר הקב"ה עם משה בצוותו לו שדינו של זה למיתה.

ופתאום, עובר הדיבור מעניין המקלל, לדון בעניינים שבו אדם לחברו; בתחילה מבואר דין ההורג את הזולת, ואח"כ דין המזיק ממון הזולת, ובגמר הדבור, מובא שוב כי אכן קיימו את דבר ה' בענין המקלל, והמיתוהו כדינו בסקילה.

ומן הראוי להבין: מה ענין בין אדם לחברו תוך ענין בין אדם למקום? ועל מה ייחד הקב"ה אלו ב' הדברים בדבור אחד?!

ונראה שרצתה התורה להודיע כאן את מעלת האיש הישראלי, שהרי כל אחד מישראל הוא חלק אלקי ממעל, וכמובא בזוהר הקדוש (ח"ג עג.) שאורייתא וקוביא וישראל חד הוא. וכיון שכך, **נמצא שהפוגע באדם מישראל, הוא כמו המקלל את הבורא ממש רח"ל. וכך גם נאמר (זכריה ב, יב): "כִּי הִנֵּנִי בָכֶם, נֹגֵעַ בְּבִבְת עֵינַי..."**, ועוד אמר הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל: ללמדנו באה התורה שאדם המזלזל וכופר בכבוד שמים, סופו שיהיה מזיק ורוצח גם לבני אדם, על דרך הכתוב 'רק אין יראת אלוקים במקום הזה – והרגוני'.

ולכך ראוי שדיני הפוגע בהשי"ת ודיני הפוגע בבן ישראל יתבארו בדבור אחד, שכן הכל ענין אחד הוא, כי הפוגע בבניו של הקב"ה הרי זה כפוגע בהקב"ה בעצמו. ולכן מתחילה מבואר דין הפוגע בהקב"ה, שניכר לעין כל שמחלל שמו ית', כעין מעשה המגדף, ואח"כ מבאר דין הפוגע באיש הישראלי, שלעין נראה שאינו מכוון אלא לפגוע בזה האיש – אבל לאמיתו של דבר פוגע הוא בהקב"ה בעצמו.

ומכאן עלינו להתעורר בענין חמור זה של בין אדם לחברו, כי הוא ממש חילול כבוד שמים כזכר, ויש לדעת, כי התשובה על זה החטא הוא הרבה יותר קשה מהתשובה על חטא שהוא בין אדם למקום, כי אז תלוי הדבר בראון חברו, ולפעמים אומר אדם איזה הוצא על חטבונו של חברו, והדבר פוגע עד עמקי נשמתו, וכיוון שאינו כי אם קרוץ מחומר, קשה לו מאוד לסלוח על עלבונו, ואז צריכים הרבה לעמול על זה עד שיתרצה הלה למחול לו, מה שאין כן אם הוא חוטא בעניני בין אדם למקום, הרי עצם הדבר שהוא מודה ועוזב החטא מקבל הקב"ה תשובתו.

מצווה אותנו תורתנו הקדושה בפרשת "קדושים" אותה קראנו אך לפני שבוע: **"לֹא-תִקֵּם וְלֹא-תִטּוֹר אֶת-בְּנֵי עַמְּךָ, וְאֶהְיֶה לְרֹעֶךָ כְּמוֹךָ: אֲנִי, ה'."**

מִסְבִּיר הַאֲדָמוֹר הַשֵּׁר שְׁלוֹם מִבְּלַעֲזָא זַע"א עַל פִּי דְבָרֵי שְׁלָמָה הַמְּלִיךְ ע"ה הַאֲמֹר **"כִּמְיֵם הַפְּנִים אֶל הַפְּנִים כִּן לֵב הָאָדָם אֶל הָאָדָם"**: לְכַאֲרָה, אִם רָצָה הַחֶסֶם מִפֶּל הָאָדָם לְהִתְחַשֵּׁף לָנוּ מִהוּ "מִלֵּב לֵלֵב" יָכֵל הִיָּה לִקְטֹף בְּמִדָּה מִבְּרִית יוֹתֵר, שֶׁל "מִן-הָאָה מִלְּטָשֶׁת" שֶׁהִמְסִתְּפֵל בָּהּ רוֹאֶה אֶת עֲצָמוֹ בְּבִרְרֵי מַחֲלֵט. וּמִדּוּעַ דְּמָה שְׁלָמָה הַמְּלִיךְ זֶאת לָמִים?

אֲלֵא לְלַמְּדֵנוּ שֶׁהַחֶפֶץ לָאֱהָב בְּאֶהְיָ אֱמִיתִית מִכָּרָה הוּא לְהַשְׁפִּיל וּלְהַכְנִיעַ מֵעַט אֶת עַצְמוֹ. כְּשֶׁמִּתְבָּרֵן הוּא "בְּרָאִי" יָכֵל הוּא לַעֲמֹד בְּקוֹמָה זָקוּפָה מוֹלֵו. אֲךָ לַעֲמֹת זֶאת הַמִּבְקֵשׁ לְרָאוֹת אֶת דְּמוּתוֹ מִשְׁתַּקְּפֶת בְּפִיָּם מִכָּרָה הוּא לְהַשְׁפִּיל עַצְמוֹ וּלְכַפֹּף קוֹמָתוֹ.

כִּן הוּא לֵב הָאָדָם אֶל הָאָדָם שֶׁאֵם חֶפֶץ הוּא לָאֱהָב אֶת חֲבֵרוֹ. מִכָּרָה הוּא לְכַפֹּף וּלְהַכְנִיעַ עַצְמוֹ כְּנֶגֶד חֲבֵרוֹ... (האור המחבר)

לע"נ אסתר מזרחי בת יחזקאל וכתון ז"ל
ולב"ע ב' עבת ה'תש"פ. ת.נ.צ.ב.ה.

לע"נ ר' יצחק בר' נסים מזרחי ז"ל
ולב"ע י"ח תשרי ה'תשס"ט. ת.נ.צ.ב.ה.